Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος | *Ἐν Ἀθήναις, 24 Μαρτίου 1907* | *Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 17*

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΙΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Κατόπιν ὅμως, ἀφοῦ ἔλαβαν μίαν βραχύλογον διαταγήν, οἱ δύο ἱππεῖς, ποῦ ἐκρατοῦσαν φορτωμένους εἰς τὰ ἄλογά των τὸν Χάνς καὶ τὸν Ὑδών, ἐπροχώρησαν μόνοι μὲ τὰ μανδύλια στὸ χέρι, κ' ἐφώναξαν πρὸς τοὺς ὠχυρωμένους Μπόερς:

— Παραδοθῆτε! εἰδεμὴ οἱ πυροβολισμοί σας θὰ σκοτώσουν πρῶτα αὐτὰ ἐδῶ τὰ παιδιά!

— Ὁ Ἀσύλληπτος δὲν παραδίδεται! ἀπεκρίθη ἀπὸ μέσα ἡ φωνὴ τοῦ ὁπλαρχηγοῦ Λακώς.

Οἱ κήρυκες ἐπανῆλθον πρὸς τὸ κύριον σῶμα τῆς ἀγγλικῆς φάλαγγος, ἡ ὁποία εἶχε πλησιάσει κι' ὅλα μὲ καλπασμόν, διὰ νὰ περικυκλώσῃ τὴν ἔπαυλιν. Τί τοὺς ἔμελε τώρα, τοὺς Ἄγγλους, διὰ τὰς σφαίρας, διὰ τὰς πληγάς, διὰ τὸν θάνατον; Ὁ Δεβὲτ ἦτο ἐκεῖ, ὁ «Ἀσύλληπτος», ὁ «βασιλεὺς τοῦ Κάμπου», ἐκεῖνος ποῦ εἶχαν καταδιώξῃ εἰς μάτην οἱ στρατηγοὶ οἱ ἴδιοι, ὁ λόρδος Ρόμπερτς, ὁ λόρδος Κίτσενερ! Ἦτο ἐκεῖ, καὶ ὅλοι οἱ δρόμοι τοῦ ἦσαν βεβαίως κλειστοί, διότι δὲν θὰ διέπραττε τὸ τεράστιον λάθος νὰ σταθῇ καὶ νὰ πιασθῇ εἰς αὐτὴν τὴν ποντικοπαγίδα, ἂν εὕρισκε κἄποιαν διέξοδον πρὸς τὸ Λάγκβεργ.

Σύμφωνα μὲ τὴν προειδοποίησίν των, οἱ δύο ἱππεῖς ποῦ ἐκρατοῦσαν τὸν Χάνς καὶ τὸν Ὑδὼν ἐπροχώρησαν εἰς τὴν πρώτην γραμμήν, διὰ ν' ἀποπειραθοῦν νὰ εἰσβάλουν ἀπὸ ἕνα ρῆγμα, ποῦ ἦτο ἀνοικτὸν μισὸ μέτρο ὑψηλότερα ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Εἴτε διότι ἐφοβοῦντο οἱ Μπόερς μήπως πληγώσουν τοὺς δύο μικρούς, εἴτε δι' οἱανδήποτε ἄλλην αἰτίαν, οὔτε μία τουφεκιὰ δὲν ἐσταμάτησε τὸν δρόμον των. Ἡ ἀγροικία ἐφαίνετο πάλιν ἔρημος. Καὶ ὁ Χάνς, μὴ ἐννοῶν τίποτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν τακτικὴν καὶ νομίζων ὅτι ἤθελαν νὰ φεισθοῦν τῆς ζωῆς του, ἐφώναζε μ' ὅλην τὴν δύναμίν του:

— Τραβᾶτε λοιπόν! Τραβᾶτε ἐπὶ τέλους!

Κατάπληκτοι, φοβούμενοι τὴν παγίδα οἱ δύο ἱππεῖς, ἔχοντες ὅμως πεποίθησιν εἰς τὸ στρατήγημά των, εἶχαν φθάσῃ σχεδὸν ἕως εἰς τοὺς τοίχους τῆς ἀγροικίας· ὀπίσω των, πυκνὴ ἤρχετο ἡ ἱππικὴ φάλαγξ, ἐνῷ εἴκοσι ἄνδρες περίπου ἔκαμναν ἕνα ἑλιγμὸν διὰ νὰ κυκλώσουν τὰ ἐρείπια. Μία φωνὴ τότε ἔκραξεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ κτίριον, μὲ γλῶσσαν ἄγνωστον εἰς τοὺς Ἄγγλους:

— Χάνς καὶ Ὑδών, σκύψετε δεξιᾷ!

Τὸ Μποερόπουλο ἐξετέλεσε γρήγορα-γρήγορα αὐτὴν τὴν διαταγήν. Ὁ σύντροφός του, εἰς τὸν ὁποῖον τὴν ἀνεκοίνωσε γαλλιστί, τὸν ἐμιμήθη ἀμέσως.

Ἔξαφνα, ἀπὸ τὰς ἀγγλικὰς τάξεις ἀντήχησαν θριαμβευτικὰ «οὐρρά!» εἰς τὰ ὁποῖα οἱ Μπόερς ἀπήντησαν εὐθὺς μ' ἕνα ἀδιάκοπον τουφεκοβολισμόν.

Οἱ δύο πρῶτοι ἱππεῖς εἶχαν διαβῇ τὸ ρῆγμα, ἀλλὰ δέκα ἄλλοι ἐκυλίσθησαν νεκροὶ εἰς τὸ χῶμα.

Ἐνῷ οἱ λοιποὶ Ἄγγλοι ἐχύμιζαν ἀκράτητοι εἰς τὴν ἔφοδον, ὁ Χάνς καὶ ὁ Ὑδών, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀμυχήν, εὑρέθησαν μεταξὺ τῶν φίλων των, εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ἀγροικίας, παρασύροντες μαζί των τ' ἄψυχα σώματα τῶν δύο ἱππέων. Πῶς εἶχαν σκοτωθῇ ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι;—κανεὶς δὲν τοὺς εἶχε πυροβολήσῃ, καμμία πληγὴ δὲν ἐφαίνετο ἐπάνω των... Μυστήριον, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο κατάλληλος ἡ ὥρα διὰ νὰ ἐξιχνιασθῇ.

Οἱ Μπόερς ἐζητοῦσαν νὰ χασομερήσουν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον τοὺς ἐχθρούς των. Τὰ δύο παιδιὰ εἶδαν ὅτι ὁ ἀρχηγός των δὲν εἶχε μαζί του παρὰ τριάντα μόλις ἄνδρας, μόλις τὸ ἓν τρίτον τοῦ ἀποσπάσματός του· ἐννοεῖται ὅτι ὁ στρατηγὸς Δεβὲτ δὲν ἦτο ἐκεῖ μέσα· ἡ δῆθεν παρουσία του, ἡ βροντοφωνηθεῖσα ἀπὸ τοὺς κρυμμένους μέσα εἰς τὰ ἐρείπια, ἔμελλε νὰ κρατήσῃ τὴν ἀγγλικὴν φάλαγγα, ἡ ὁποία εἶχεν, ὡς ἐνθυμεῖσθε, δύναμιν 200 ἀνδρῶν περίπου,

«Ὁ Χάνς καὶ ὁ Ὑδὼν εὑρέθησαν μεταξὺ τῶν φίλων των...»
(Σελ. 129, στ. γ'.)

ἐξαιρέσει 20 πληγωμένων καὶ νεκρῶν.

Οἱ Μπόερς εἶχαν τὸ πλεονέκτημα τῆς θέσεως· ἐν τούτοις τὸ καταφύγιόν των θὰ ἐγίνετο κατ' ἀνάγκην τάφος των, διότι ὁ ἐχθρὸς δὲν θὰ ἐστέκετο νὰ δεκατισθῇ σύσσωμος, δὲν θὰ ἐξετίθετο, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἐπικουρία καὶ τὸ πυροβολικόν, τὸ ὁποῖον μερικοὶ στρατιῶται εἶχαν σταλῇ νὰ ζητήσουν. Οἱ πολιορκηταὶ διενεμήθησαν ἐφ' ὅλης τῆς περιφερείας τῶν οἰκοδομῶν, πολυαριθμότεροι πρὸς τὰ χαλάσματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἦτο εὔκολον νὰ ἐνεργηθῇ ἔξοδος.

Φοβούμενοι μήπως, μὲ τὴν εὐκαιρίαν κἄποιας συμπλοκῆς, κατορθώσῃ ὁ στρατηγὸς νὰ διαφύγῃ, περιωρίσθησαν εἰς τὸ νὰ ἐπιβλέπουν τὸ καταφύγιόν του ἀπὸ ἀρκετὴν ἀπόστασιν. Ἐπάνω ἀπὸ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας ἔμειναν ἔτσι, εἰς στάσιν ἀρκετὰ γελοίαν: μὲ τὸ ὅπλον ἕτοιμον, μὲ τὸ βλέμμα ἀτενές, εἰς τὸ καρτέρι διὰ τὴν ἔξοδον,—ἔξοδος ὅμως δὲν ἐγίνετο. Οἱ Μπόερς ἀφ' ἑτέρου δὲν ἔδιδαν πλέον σημεῖον ζωῆς. Ἀλλὰ ταχὺς καλπασμὸς ἠκούσθη, καὶ μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη ἐν ἀπόσπασμα τῶν Βραβαντίων Ἱππέων (τοῦ νοτιαφρικανικοῦ συντάγματος), μὲ στολὴν χακί, μὲ καπέλλο μὲ κόκκινην κορδέλλαν, καὶ στολισμένον μ' ἕνα πτερό ... Οἱ Ἄγγλοι ἀνέπνευσαν. Ἡ νίκη ἦτο ἰδική των!

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν μία τρομερὰ ἔκρηξις ἀντήχησεν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἀγροικίας, συνοδευομένη μὲ χαλάζι ἀπὸ πέτρες, ποῦ εἶχαν τιναχθῇ μὲ δύναμιν. Πολλοὶ ἱππεῖς ἔπεσαν νεκροὶ ἢ πληγωμένοι, πρὶν δὲ διαλυθῇ ὁ καπνός, ἀληθινὸς ἀνθρωποσίφων ἐξεχύνετο ἀπὸ τὸ ρῆγμα, τὸ ὁποῖον ἡ δυναμῖτις εἶχεν ἀνοίξῃ εἰς ἕνα τοῖχον, ἐκεῖνον ποῦ δὲν εἶχε βλάψῃ πολὺ ἡ πυρκαϊά, ὅπου, φυσικά, οἱ Ἄγγλοι δὲν ἐπρόσεχαν τόσον πολύ.

Τὰ ἄλογα θαρρεῖς καὶ εἶχαν κάμῃ πτερά, καθὼς τὰ ἐπτερνοκοποῦσαν οἱ Μπόερς, καὶ ἡ γραμμὴ τῶν πολιορκητῶν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἤδη διασπάσῃ ἡ ἔκρηξις, ἀσθενὲς ἀντέτασσεν ἐμπόδιον εἰς ἐκείνην τὴν μανιώδη ἔξοδον. Ἦτο ὅμως γραμμένον, οἱ πολεμισταὶ τοῦ ὁπλαρχηγοῦ Λακὼς νὰ μὴ διαφεύγουν τὸν κίνδυνον παρὰ διὰ νὰ πίπτουν εἰς ἄλλον. Σὰν τυφλοί, ἀπὸ τὸν καπνὸν βεβαίως, ἔτρεχαν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ ἀπόσπασμα τῶν Βραβαντίων Ἱππέων, πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τῶν πολιορκητῶν, οἱ ὁποῖοι, ἀντὶ νὰ τοὺς καταδιώξουν, τοὺς ἄφιναν νὰ πέσουν εἰς τὰ χέρια τῶν νεοφερμένων. Καθὼς ἐπήγαιναν θὰ εὑρίσκοντο μεταξὺ δύο πυρῶν οἱ πολιορκούμενοι, καὶ βεβαίως δὲν θὰ τοὺς ἔμενε πλέον οὔτε ἡ πιθανότης ν' ἀμυνθοῦν...

Ἀκίνητοι, χωρὶς νὰ ρίψουν οὔτε βολήν, οἱ Βραβάντιοι Ἱππεῖς ἐπερίμεναν τοὺς Μπόερς. Ὅταν οὗτοι ἔφθασαν πολὺ πλησίον των, συνεπυκνώθησαν ἔξαφνα, ἔκαμαν μεταβολήν, καί, πρὸς μεγάλην κατάπληξιν τῶν Ἄγγλων, οἱ ὁποῖοι πολὺ ἀργὰ ἠννόησαν τὸ πρωτάκουστον ἐκεῖνο στρατήγημα, τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Λακώς, πλῆρες καὶ σύσσωμον, ἐξηφανίσθη πρὸς τὸν ὁρίζοντα.

Βροντὴ ἀπὸ μανιώδεις βλασφημίας ἀντήχησεν εἰς τὸ ἐχθρικὸν στράτευμα. Διὰ δευτέραν φορὰν ἐντὸς μιᾶς ὥρας τὴν εἶχαν πάθῃ οἱ Ἄγγλοι. Ἐκεῖνοι οἱ ψευδο-Βραβάντιοι ἱππεῖς, τοὺς ὁποίους εἶχαν ἐκλάβῃ ὡς ἰδικούς των, δὲν ἦσαν παρὰ Μπόερς μετημφιεσμένοι μὲ τὰς στολάς, ποῦ εἶχαν λαφυραγωγήσῃ...

Οἱ νικημένοι ὅμως δὲν ἐννοοῦσαν ν' ἀφήσουν ἀκυνήγητον τὸν Δεβέτ· ἐπίστευαν ἀκόμη ὅτι καὶ αὐτὸς εὑρίσκετο μεταξὺ τῶν φυγάδων. Λυσσαλέα καταδίωξις ἤρχισε· στρατιῶται ἐσπείροντο ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὸν δρόμον, κ' ἔμεναν ὀπίσω, διότι τ' ἄλογά των, ποῦ εἶχαν κινήσῃ τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸν Ποταμὸν Ἕλανδ διὰ τὴν Τθεφοντάϊν, χωρὶς νὰ τοὺς δοθῇ καιρὸς ἐκεῖ οὔτε ν' ἀναπνεύσουν, κ' ἔπειτα εἶχαν ὁρμήσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Ἀσυλλήπτου, ἦσαν τώρα κατακομμένα ἀπὸ τὴν κούρασιν, ἐνῷ τὰ ἄλογα τῶν Μπόερς εἶχαν ἀναχωρήσῃ ξεκούραστα ἀπὸ τὸ λεηλατηθὲν στρατόπεδον καὶ ἦσαν ἀκόμη ἱκανὰ νὰ κάμουν μακρὸν δρόμον.

Ἐν τοσούτῳ, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἱππεῖς εἶχαν πλησιάσῃ ἀρκετὰ εἰς τὰς τελευταίας τάξεις τῆς μποερικῆς φάλαγγος, μεταξὺ τῆς ὁποίας εὑρίσκετο ὁ Γιάγκος Ἀμών. Τὸ ἄλογό του, ἐλαφρὰ πληγωμένον, ὡς ἐνόμιζεν ὁ ἴδιος, εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ βραδύνῃ αἰσθητῶς τὸ βῆμα. Ἐσκέφθη ὁ φίλος μας, ὅτι ἦτο εἰς θέσιν ἀκόμη νὰ διαφύγῃ, καί, ἀφοῦ ἐλόξευσε πρὸς τ' ἀριστερά, ὥρμησε μέσα στὰ χωράφια, ὅπου ἐγνώριζεν ὅτι, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, θὰ εὕρισκε τοὺς Κάφρους ἱπποκόμους τῶν Μπόερς μὲ ἀμοιβὰ ἄλογα. Ἡ λοξοδρομία ἐκείνη δὲν θὰ εἶχε πολλὴν σημασίαν δι' ἕνα ἐντόπιον γνωρίζοντα νὰ εὕρῃ τὸν δρόμον του ἔξω ἀπὸ τὸ δίκτυον τῶν περιπολίων, ἀλλὰ δι' ἕνα ξένον ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνος.

Μόλον τοῦτο, ἔχων τὰ νῶτά του προφυλαγμένα ὑπὸ τῆς ὀπισθοπορείας τοῦ μποερικοῦ σώματος, ὁ Γιάγκος ἠδυνήθη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν λοξοδρομίαν του, χωρὶς νὰ κινήσῃ τὰς ὑποψίας τοῦ ἐχθροῦ. Ἀλλά, μόλις ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν 300 μέτρων ἀπὸ τὸν δρόμον, τοῦ ἦλθεν ἡ ἀτυχὴς ἰδέα νὰ στρέψῃ διὰ νὰ ἰδῇ τί συνέβαινεν ὀπίσω του.

Εἶδε τότε ἕνα ἀξιωματικόν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκύτταζε μὲ τὸ τηλεσκόπιόν του· ἂν ἦτο πλησιέστερα, θ' ἀνεγνώριζε τὸν κ. προσωρινὸν στρατιωτικὸν ἀστυνόμον τῆς Βλουμφοντάϊν, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε κάμῃ γνωριμίαν ὄχι τόσον εὐχάριστον. Ὁ τέως ἀστυνόμος, ὁ ὁποῖος εἶχε ξαναγίνῃ πάλιν ὁ ἴλαρχος Βασίλης Μάκεσων, ἔμεινε κατενθουσιασμένος, ὅταν διέκρινε τὸ πρόσωπον τοῦ πρώην αἰχμαλώτου του: τοῦ Τζὰκ Χίνδων.

— Ἑκατὸ λίρες στερλίνες 'ς ὁποιον μοῦ φέρῃ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ζωντανὸν ἢ πεθαμένον! ἐφώναξεν ὁ ἴλαρχος, καὶ ὥρμησε νὰ καταδιώξῃ τὸν ψευδο-ἀρχηγὸν τῶν «Ἑκτροχιαστῶν».

Δέκα στρατιῶται τὸν ἠκολούθησαν, καὶ ὁ Γιάγκος, ἀποφασισμένος νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀγῶνα, ὅσον δυσανάλογος καὶ ἂν ἦτο, ἐπτέρνισεν ἄγρια τὸ ἐξηντλημένον ἄλογό του, τὸ ὁποῖον ἔπεσε τότε κάτω. Τὸ ἄφησε ἀμέσως κ' ἔτρεξε πρὸς τὸ σύνδενδρον μέρος, ὅπου ὑπελόγιζεν ὅτι θὰ εὕρισκε τοὺς ἱπποκόμους μὲ νέα ἄλογα. Εἰς μάτην ὅμως ἔκαμε τὸ συνθηματικὸν σφύριγμα· πρόσωπον μαῦρον κανὲν δὲν ἐφάνη ἀνάμεσα στὰ κλαδιά, καὶ ὁ Γιάγκος ἠννόησεν ὅτι ἦτο ὁριστικῶς πλέον χαμένος. Οἱ Ἄγγλοι, μανιώδεις μὲ τὰς διαδοχικὰς ἀποτυχίας των, θὰ τὸν ἐτουφέκιζαν ἀμέσως, μὲ τὴν συνοπτικὴν διαδικασίαν ποῦ ἐσυνήθιζαν. Μόλα ταῦτα, ἐμψυχωμένος ἀπὸ τὴν ἀόριστον ἐκείνην ἐλπίδα, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος διατηρεῖ ἕως τὴν τελευταίαν στιγμήν, ἐσκαρφάλωσεν εἰς ἓν πυκνόφυλλον δένδρον, συνεσπειρώθη εἰς τὴν διχάλωσιν δύο κλάδων, καὶ μὲ τὸ ρεβόλβερ εἰς τὸ χέρι ἐπερίμενε. Οἱ Ἄγγλοι ἐπλησίαζαν· ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπερνοῦσαν δίπλα ἀπὸ τὸ ἄλογό του, τὸ νεκρὸν εἰς τὸν δρόμον. Μέσ' ἀπὸ τὰ φύλλα, ὁ Γιάγκος ἐκύτταζε, καὶ εἶδε τὸν τέως ἀστυνόμον, τὸν ὁποῖον εἶχε κάμῃ ὅρκον νὰ ἐκδικηθῇ.

— Σ' αὐτὸν ἡ πρώτη μου σφαῖρα, ἐμουρμούρισε· εἶνε ἕνδεκα αὐτοί, κ' ἔχω ἓξ βόλια νὰ ρίξω· ἓξ ἄνθρωποι θὰ χαθοῦν πρὶν ἀπὸ ἐμέ!...

Ἐνῷ οἱ Ἄγγλοι ἐπροχωροῦσαν πρὸς τὸ δένδρον, ὅπου τοὺς ὡδηγοῦσαν τὰ ἴχνη τοῦ νέου, τὴν προσοχὴν τούτου εἵλκυσεν ἕνας ἀλλόκοτος κρότος, ποῦ ἠκούσθη ὑψηλά, ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλήν του· ἦτο σὰν νὰ ἐκτυποῦσαν μαζὶ τὰ πτερά των πολλὰ ἁρπακτικὰ ὄρνεα, ἀλλὰ πολὺ δυνατώτερα ἀκόμη. Ὁ Γιάγκος δὲν ἐπρόφθασε κἂν νὰ ζητήσῃ νὰ ἰδῇ πόθεν προήρχετο ἐκεῖνος ὁ πάταγος· οἱ στρατιῶται δὲν ἀπεῖχαν παρὰ ὀλίγα μόνον μέτρα· ἐσημάδευσε μὲ τὸ ρεβόλβερ του τὸν ἀξιωματικόν, ἀλλὰ ἕνας δυνατὸς κτύπος εἰς τὸ χέρι τὸν ἔκαμε νὰ τὸ ἀφήσῃ καὶ νὰ τοῦ πέσῃ... Ἕνα δεμάτι ἀπὸ σχοινιὰ ἔπεφτεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἀνάμεσα εἰς τὰ κλαδιὰ καὶ παρεμέριζε τὰ φύλλα, ἐνῷ μία τρομακτικὴ φωνή, μὲ ἀντηχήσεις μεταλλίνας, ποῦ ἤρχετο, θαρρεῖς, ἀπὸ τὰ σύννεφα, ἔκραζε:

— Γιάγκο Ἀμών, πιάσε αὐτὴν τὴ σκάλα, καὶ ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, μὴν τὴν ἀφίσῃς!

Χωρὶς νὰ καθήσῃ νὰ συλλογισθῇ πόσον ἀλλόκοτον ἦτο ἐκεῖνο τὸ πρόσταγμα, ὁ νέος ἔδραξεν ἀμέσως καὶ δυνατὰ ἐν ἀπὸ τὰ κανναβένια σκαλοπάτια, ἐγαντζώθη ἀπὸ αὐτὸ μὲ τὰ δυό του χέρια, ἐστυλώθη εἰς τὰ πόδια του, καὶ ἀμέσως ἠσθάνθη ὅτι εὑρέθη μετέωρος.

Ὁρμητικὸς ἀέρας τὸν ἔδερνεν εἰς τὸ πρόσωπον, εἶδε τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων νὰ στριφογυρίζουν ὑποκάτω, καί, μὲ κίνδυνον νὰ κυριευθῇ ἀπὸ ἴλιγγον, ἔρριψε ἐν βλέμμα πρὸς τοὺς Ἄγγλους. Αὐτοί, σὰν τρελλοὶ ἀπὸ τὴν τρομάραν των, ἄδειαζαν μηχανικῶς τὰ τουφέκια των πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, τὸν κρεμασμένον μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Δὲν ἠμπόρεσεν ὅμως ὁ Γιάγκος, καὶ αὐτὸ τὸν ἐλύπησε πολύ, νὰ διακρίνῃ τὸ πρόσωπον τοῦ πρώην στρατιωτικοῦ ἀστυνόμου, ὁ ὁποῖος βέβαια θὰ εἶχε χάσῃ τὸ σύνηθες φλέγμα του· ἤθελε τοὐλάχιστον νὰ τοῦ φωνάξῃ κανένα προκλητικὸν ἀποχαιρετισμόν, ἀλλὰ μόλις ἤνοιξε τὸ στόμα του, καὶ σίφων ἀέρος εἰσώρμησε μέσα, ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἔλειψε νὰ τοῦ κόψῃ τὴν ἀναπνοήν.

Ἔσφιξε τότε τὰ χείλη του, ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὴν τρομάραν του, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ ζωή του, ἀφοῦ διετέλεσεν εἰς τὸ ἔλεος τῶν ἀγγλικῶν σφαιρῶν, ἐκρέμετο τώρα ἀπὸ τὰ ἰδικά του χέρια, καὶ αὐτὰ ἀπὸ μίαν κανναβένιαν σκάλαν, ποῦ ἐταλαντεύετο εἰς τὸ κενόν....

Ἡ γνῶσις τοῦ κινδύνου καὶ ἡ προσήλωσίς του εἰς τὸ πῶς νὰ τὸν ἀποφύγῃ, δὲν ἄφιναν εἰς τὸν νοῦν του καιρὸν διὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ λύσῃ τὸ αἴνιγμα τῆς φανταστικῆς διασώσεώς του. Ὅταν μισοάνοιγε τὰ μάτια, ἔβλεπεν ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλήν του ἕνα σκοτεινὸν ὄγκον μὲ ἀνταυγείας μεταλλικάς, ἀλλὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ καθορίσῃ τὸ σχῆμα τοῦ ὄγκου ἐκείνου. Σιγὰ-σιγὰ τὴν ἐτραβοῦσαν ἀπὸ ἐπάνω, καὶ ἀνέβαινεν ἡ σκάλα του. Ἔξαφνα, ἠσθάνθη ὅτι τὸν ἥρπαζεν ἀπὸ τὴν μέσην του ἕνα χέρι μὲ τεραστίαν δύναμιν, τὰ πόδια του εὑρέθησαν εἰς στερεὸν στήριγμα, καὶ τότε ἐτόλμησε ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ κυττάξῃ.

Εὑρίσκετο εἰς ἓν ἀτρακτοειδὲς ἀεροστάτον, τὸ ὁποῖον ἐγλυστροῦσεν ἀνάμεσα στὰ σύννεφα, σὰν ψάρι μέσα στὸ νερό. Ὄρθιος, δεξιᾷ του, δίπλα εἰς τὸ κιγκλιδωτὸν περίφραγμα τῆς κυκλικῆς βάσεως τοῦ ἀεροστάτου, ἕνας ἄνθρωπος ἐστέκετο ὄρθιος, — γιγαντόσωμος, μὲ εὐρεῖς ὤμους, μὲ ὀγκώδη κεφαλήν, μὲ τὸ πρόσωπον μισοκρυμμένον μὲ μίαν προσωπίδα ἀπὸ μαῦρον δέρμα.

Δετλιασμένος ἀπὸ τὴν ὄψιν τοῦ ἀλλοκότου σωτῆρός του, ὁ Γιάγκος ἐτραύλισε τὰ θερμά του εὐχαριστήρια, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ἀεροναύτης δὲν ἀπήντησεν.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΩΡΙΣ ΘΕΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

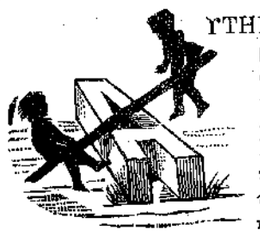

ΥΠΗΝ τὴν ἑβδομάδα, δὲν εἶξεύρω διὰ τί πρᾶγμα νὰ σᾶς γράψω. Συνέβησαν πολλά, ἀλλὰ τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἐνδιαφέρουν τὸν κύκλον μας ἰδιαιτέρως. Εἶμαι λοιπὸν χωρὶς θέμα, καὶ φοβοῦμαι πολὺ μήπως ἀρχίσω καμμίαν ἄσκοπον φλυαρίαν, ὅπως τὸ παθαίνουν συχνὰ ὅσοι γράφουν χωρὶς νὰ ἔχουν νὰ μᾶς εἰποῦν τίποτε... Καὶ συμβουλεύομαι τὰς ἐφημερίδας. Αἱ ἐφημερίδες τὰ γράφουν ὅλα, καὶ κάτι εἰμπορῶ νὰ εὕρω εἰς αὐτάς.

Πόσα πράγματα! πόσα θέματα!... Ἄ, σᾶς βεβαιῶ, ὅτι τώρα εὑρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν ἐκλογῆς...

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, ὁ μέλλων ὑψηλός μας ἐπισκέπτης, εἶνε τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας. Ὅλαι αἱ ἐφημερίδες γράφουν περὶ αὐτοῦ καὶ διηγοῦνται τὸν βίον του ἐν ἐκτάσει. Τί ὡραῖος βίος! Τί ὡραία ἀνατροφὴ πρίγκιπος! Τί χαριτωμένα παιδικὰ ἀνέκδοτα! Πόσα παραδείγματα καὶ διδάγματα ἠμπορούσαμεν ν' ἀντλήσωμεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν βασιλικὴν βιογραφίαν! Ἀλλ' εἶνε ἐκτενής, καὶ ἡ Διάπλασις, δυστυχῶς, δὲν διαθέτει τὰς στήλας τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων. Κάτι ἄλλο, συντομώτερον...

Ἀλλὰ τί βλέπω; Μία νεκροφάνεια!... Ἡ κυρία Ἄλις Ζάννου, ἡ μητέρα τῶν ἀγαπητῶν μας φίλων, ἡ ὁποία ἀπέθανε πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος, μένει ἀκόμη ἄταφος εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ἀπὸ φόβον νεκροφανείας. Σελίδας ὁλοκλήρους γράφουν δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα αἱ ἐφημερίδες! Καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ, δὲν ἔχουν πολὺ ἄδικον. Διότι δὲν εἶνε σύνηθες τὸ φαινόμενον, νὰ μένῃ ἄλυωτος ἕνας νεκρὸς τόσας ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατόν του... Πολλοὶ λέγουν ὅτι ἡ Κυρία Ζάννου ἅγιασε... Θὰ τῆς ἄξιζε ν' ἁγιάσῃ, διότι ἦτο πραγματικῶς ἁγία γυναῖκα. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τέτοια θαύματα δὲν γίνονται πλέον εἰς τοὺς καιρούς μας. Καὶ ἂν δὲν πρόκειται περὶ νεκροφανείας, τότε ὁ νεκρὸς μένει ἀδιάλυτος ἕνεκα τοῦ παγεροῦ ψύχους, τὸ ὁποῖον ἐπικρατεῖ αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Τοῦτο τοὐλάχιστον λέγουν οἱ ἰατροί.

Ἀλήθεια, τί ψῦχος εἶνε πάλιν αὐτό! Νὰ καὶ ἄλλο θέμα. Ἤθελα νὰ σᾶς γράψω διὰ τὴν παγωμένην αὐτὴν ἀνοιξιν, διὰ τὸν χειμωνιάτικον Μάρτιον, διὰ τὴν δευτέραν αὐτὴν εἰσβολὴν τοῦ χειμῶνος, τὸν ὁποῖον ἐνομίζαμεν πλέον μακράν. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι εὑρίσκεται ἀκόμη ἐδῶ. Ὁ Ὑμηττὸς εἶνε χιονισμένος. Ἔχει χάζι νὰ ξαναχιονίσῃ καὶ μέσα εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ ἐπαναληφθῇ ὁ χιονοπόλεμος, εἰς τὸν ὁποῖον τὲς προάλλες ἐθαυματουργήσατε!...

Ἀλλ' ὄχι, δὲν σκοπεύω νὰ ἐξαντλήσω τὴν ἐπιστολήν μου, ὁμιλῶν περὶ τοῦ καιροῦ. Εἶνε τόσα ἄλλα πράγματα. Καὶ νά, αὐτὴν τὴν στιγμὴν μὲ προσκαλοῦν εἰς τὸ Ὠδεῖον Λόττνερ, ν' ἀκούσω τὰς γενικὰς δοκιμὰς ἑνὸς ὁρατορίου τοῦ Μπρούκ, τὸ ὁποῖον θὰ δοθῇ μεθαύριον. Εἶνε ὁ «Ὀδυσσεύς». Ὁ Μπρούκ δηλαδὴ ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὴν Ὀδύσσειαν τοῦ Ὁμήρου καὶ συνέθεσεν ἐν μουσικὸν ποίημα θαυμάσιον. Ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν νῆσον τῆς Καλυψοῦς,—ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὸν Ἅδην,—ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων,—ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ αἱ Σειρῆνες,—ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν Ἰθάκην,—ἰδοὺ ὀλίγα ἀπὸ τὰ πολλὰ θέματα τοῦ ὁρατορίου. Ἔχω ὑπ' ὄψει μου τὸ κείμενον. Τί ὡραῖα, τί ποιητικὰ εἶνε τὰ λόγια! Καὶ φαντάζομαι τί ὡραία θὰ εἶνε ἡ μουσική, καὶ τί ὡραῖα θὰ ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τὴν μοναδικὴν χορῳδίαν τοῦ Ὠδείου Λόττνερ. Χωρὶς ἄλλο θὰ ὑπάγω καὶ θὰ σᾶς γράψω τὰς ἐντυπώσεις μου. Τόσον μεγάλας μουσικὰς ἀπολαύσεις, ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, μόνον τὸ Ὠδεῖον Λόττνερ μᾶς δίδει. Εἶνε ἡ σοβαρά, ἡ ἀληθινὴ μουσική, ἡ ἐξυψοῦσα καὶ ἐξευγενίζουσα τὸν ἄνθρωπον...

Ἀκόμη ἕνα θέμα: Ἠκούσατε τίποτε διὰ τὸ νέον Ἐκπαιδευτικὸν Νομοσχέδιον; Ἐψηφίσθη ἀπὸ τὴν Βουλὴν καὶ ἔγινε πλέον νόμος τοῦ Κράτους. Ὥστε ὅσοι πηγαίνετε ἀκόμη εἰς τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον, θὰ ἔχετε εἰς τὸ ἑξῆς ἓν *μόνον* ἀναγνωστικὸν βιβλίον. Γραμματικαί, ἱστορίαι, κατηχήσεις, ἀριθμητικαί, ὅλα τὰ ἄλλα, κατηργήθησαν. Ἡ διδασκαλία θὰ γίνεται προφορικὴ καὶ οἱ μαθηταί, τὸ πολὺ-πολύ, θὰ κρατοῦν σημειώσεις. Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὸ τὸ σύστημα; Δὲν θὰ ἠθέλατε νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα καὶ εἰς τὰ Γυμνάσια; Νὰ γλυτώσετε μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν σωρὸν αὐτὸν τῶν βιβλίων, ὁ ὁποῖος σᾶς κάθεται εἰς τὸ στομάχι; Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τότε θὰ εἴχατε περισσότερα τετράδια... Ἀλλὰ μὴ νομίσετε ὅτι θὰ εἴχατε καὶ ὀλιγώτερον κόπον! Τὰ μαθήματα, εἴτε μὲ βιβλία διδάσκονται, εἴτε προφορικῶς, πάντα εἶνε μαθήματα· καὶ διὰ νὰ ἔμβουν μέσα εἰς τὸ κεφάλι τοῦ μαθητοῦ, χρειάζεται προσοχή, κόπος, μελέτη, *ἐπιμέλεια*. Ποτέ, κανένα Νομοσχέδιον δὲν θὰ κάμῃ τοὺς ἀμελεῖς μαθητὰς νὰ μανθάνουν γράμματα ὡς ἐκ θαύματος. Δὲν τὸ νομίζετε καὶ σεῖς;

Ἀλλ' ἂς σταματήσω ἕως ἐδῶ. Τὰ θέματα δὲν ἐξηντλήθησαν, ἐξηντλήθη ὅμως ἡ ἐπιστολή μου.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΑΜΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Τὰ λόγια ποῦ εἶπε ὁ λοχίας στὸν Καραμπαμπούλα ἦσαν ἀρκετὰ διὰ ν' ἀναστατώσουν ὅλον τὸν κόσμον, ποῦ ἤτανε μαζεμένος ἐκεῖ.

— Καινούριο θέαμα! Τρεχᾶτε νὰ δῆτε!

Καὶ ὅλος ὁ λαός, μὲ τὸν Καραμπαμπούλα ἐπὶ κεφαλῆς, πηλάλα γιὰ τὸ μέρος, ὅπου εἶχε γίνῃ τὸ δυστύχημα. Μέσα στὸ χωριὸ δὲν ἔμεινε κανένας ἄλλος, παρὰ ὁ καϊμένος ὁ Ὀταμπῆς, δεμένος σφικτὰ μὲ τὸ σχοινὶ στὸν στῦλό του, κ' ἕνας ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς τοῦ Μεγάλου Δημίου, μὲ τὴν φοβερή του βέργα εἰς τὸν ἀέρα, ἕτοιμος νὰ τὴν καταφέρῃ στὴν πλάτη τοῦ Ὀταμπῆ, ἅμα ἄκουε τὸ «Τρία!»

Ἐπέρασαν πέντε λεπτά, ἐπέρασαν δέκα, ἐπέρασαν εἴκοσι, καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Ὀταμπῆ εἶχε φθάσῃ στὰ δόντια του, ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν. Ἐπέρασαν εἰκοσιτέσσαρα λεπτά, ποῦ ἦσαν αἰῶνες διὰ τὸν Ὀταμπῆ, καὶ τότε πολλὴ μαυρίλα ἐφάνηκε ἀπὸ μακρυά.

Ἦσαν οἱ μαῦροι ὑπήκοοι τοῦ Καραμπαμπούλα, ποῦ ἐγύριζαν πάλιν πηλάλα, κ' ἐκουβαλοῦσαν σηκωτὸ τὸ εὐρωπαϊκὸ αὐτοκίνητο τοῦ Κύριου Διακετῆ. Ἦλθαν καὶ τὸ ἔβαλαν δίπλα-δίπλα μὲ τὸ ἀφρικανικὸ αὐτοκίνητο, ποῦ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον Ὀταμπῆ καὶ Σας. Λοιπόν, τὸ ὡραῖο ἐκεῖνο αὐτοκίνητο, τὸ ἀληθινὸ το... τοκίνητο, δὲν ἤτανε τώρα διόλου ὡραῖο, παρὰ ἔχασκε σπασμένο, σὰν σπασμένη ξεροκολοκύθα!

Μάλιστα! καὶ αὐτό!...

Ὁ «Κύριο-Διακετὴ» ἔβαστοῦσε τὸ μαντύλι του ἐπάνω στὴν μύτην του, διότι καὶ ἡ μύτη του ἤτανε σπασμένη κ' ἔτρεχε αἷμα. Ἐκύτταζε μὲ ἀπελπισίαν τὸ αὐτοκίνητό του καὶ ὁ Καραμπαμπούλας ἐρχότανε ἀπὸ πίσω του, καὶ σὰν νὰ ἐχαμογελοῦσε κρυφά, ὁ μοχθηρός!

Ἔξαφνα, ἀπὸ τὴν μεγάλη παράγκα, ὅπου ἐγίνοντο αἱ *παλάβρες*, ἀκούεται μία μεγάλη καὶ παραπονετικὴ φωνή:

— Ἀφοῦ ἕνας μεγάλος ἄσπρος ἔσπασε μηχανή του, μποροῦσε κ' ἕνας μικρὸς μαῦρος νὰ σπάσῃ δική του!

Πολὺ σωστὸς ὁ συλλογισμός! Τὸν ἄκουσε ὁ Καραμπαμπούλας, ἔβγαλε τὸ τενεκεδένιο κουτὶ τῆς μαρμελάτας ἀπὸ τὸ κεφάλι του, καὶ ἄρχισε νὰ ξύνῃ τὴν φαλάκρα του...

Ἤτανε στὰ καλά του, ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Καραμπαμπούλας, διότι δὲν εἶχε προφθάσῃ νὰ ρουφήξῃ ἀρκετὸ ρακί. Διέταξε λοιπὸν κ' ἔλυσαν τὸν Ὀταμπῆ, καὶ τὸν διώρισε πάλιν Μεγάλον Τσιμπουκοκράτην του.

(Ἕπεται τὸ τέλος) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

α'Ὁ «Κύριο-Διακετὴ» ἔβαστοῦσε τὸ μαντύλι του...» (Σελ. 132, στ. γ'.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ

— Καὶ λές, παππού, ν' ἁρμενίζῃ καλά, τὸ καραβάκι μου; — ἠρώτησεν ὁ μικρὸς Διαμαντῆς τὸν παππού του, ἕνα συνταξιοῦχον ναυτικόν, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔφτιανεν ἕνα ὡραῖο καραβάκι.

— Θ' ἁρμενίζῃ λαμπρά, εἶπεν ὁ παππούς, ἂν τοῦ βάζῃς καλὰ τὰ πανιά του. Κανένα καράβι, οὔτε μικρὸ οὔτε μεγάλο, δὲν ἁρμενίζει καλά, ἂν ὁ καπετάνιος δὲν κάνῃ ὅπως πρέπει τὸ μέρος του...

Ὁ Διαμαντῆς ἐσοβαρεύθη, ἅμα ἤκουσεν αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν. Τὴν ἐσυλλογίσθη καλά, τὴν ἐπανέλαβεν ἀπὸ μέσα του, καὶ ἐκορδώθη ἀπὸ τὸ μεγαλομεγάλο καμάρι του.

Βέβαια, αὐτὸς θὰ ἦτο ὁ καπετάνιος 'ς ἐκεῖνο τὸ καράβι — ἂς ἤτανε καὶ τόσο μικρὸ καραβάκι, ὅσον αὐτὸ ποῦ τοῦ ἔφτιανεν ὁ παππούς. Καὶ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν, πότε νὰ τοῦ βάλῃ τὰ κατάρτια καὶ τὰ ἄρμενα, πότε νὰ τὸ χρωματίσῃ καὶ νὰ τοῦ βάλῃ τὴν σημαιοῦλά του. Ἐλογάριαζε τὰ μικρὰ λιμανάκια τοῦ γιαλοῦ, ὅπου θὰ τὸ ἔβαζε ν' ἁρμενίζῃ — λίγο δρόμο μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι των. Διότι πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι ὁ φίλος μας Διαμαντῆς ἦτο υἱὸς καὶ ἔγγονος ναυτικῶν, καὶ ἡ πατρίδα του ἦτο ἕνα ὡραῖο νησάκι τοῦ Αἰγαίου...

Δὲν ἦτο ὅμως μόνον ναυτόπουλο — τῆς στεριᾶς ναυτόπουλο, ἐπὶ τοῦ παρόντος — ὁ Διαμαντῆς. Ἦτο καὶ μαθητὴς τοῦ σχολείου. Καί, μὲ λύπην μου σᾶς τὸ λέγω, ὅταν τὸ ὡραῖο καραβάκι ἐτελείωσε, καὶ ἐντελῶς ἕτοιμον τοῦ παρεδόθη ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ παππού, ὁ μικρός μας καπετάνιος πολὺ συχνὰ ἐχασομερεύσεν, ἐνῷ ἐπήγαινε εἰς τὸ σχολεῖον διὰ νὰ τὸ βάζῃ ν' ἁρμενίζῃ μέσα στὰ λιμανάκια. Ὅταν ἐτελείωνε τὸ παιγνίδι του, ἔκρυβε τὸ καραβάκι του μέσα σὲ κάτι βράχους, ὅπου μόνος αὐτὸς ἐγνώριζε τὸν κρυφῶνα. Καὶ ἔπειτα ἔπαιρνε δρόμο τρεχᾶτος, διὰ νὰ προφθάσῃ, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ μάθημα, εἰς τὸ σχολεῖον.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπρόφθαινε. Ἀλλά, ὅσον ἐπερνοῦσαν αἱ ἡμέρες, τόσον τοῦ ἄρεσε νὰ κάθεται περισσότερον εἰς τὸ λιμανάκι καὶ νὰ παίζῃ μὲ τὸ καραβάκι του. Καὶ ὅλο ἀργότερα ἔφθανεν εἰς τὸ μάθημα...

— Αἴ! πῶς τὰ πᾶς μὲ τὸ καράβι σου, καπετάνιο; — τὸν ἐρωτοῦσεν ὁ παππούς.

— Περίφημα! ἔλεγεν ὁ ἐγγονός. Τὸ καραβάκι μου ἁρμενίζει τέλεια· καὶ πιστεύω πῶς θὰ γίνω πολὺ γρήγορα καπετάνιος μὲ μεγάλο καράβι...

Ἐπέρασαν ὅμως δύο ἑβδομάδες κ' ἔπεσε κρύο νερὸ εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ Διαμαντῆ. Ὁ δάσκαλός του ἦλθε στὸ σπίτι των καὶ εἶπε τῆς μητέρας του ὅτι πολὺ φοβεῖται ὅτι ὁ υἱός της ἔχει κακὰς συναναστροφάς, διότι εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ μένῃ πολὺ ὀπίσω εἰς τὰ μαθήματα, εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ ἔρχεται ἐξώρας εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἐκοκκίνισεν ὁ Διαμαντῆς, δάκρυα ἀνέβησαν εἰς τὰ μάτια του, ὅταν ἀντίκρυσε τὸ περίλυπον βλέμμα τῆς μητέρας του καὶ τὸ αὐστηρὸν βλέμμα τοῦ παπποῦ του. Εἶπεν ἀμέσως ποῖον ἦτο τὸ αἴτιον, καὶ ὑπεσχέθη νὰ μὴν τὸ ξανακάμῃ πιά, — νὰ μὴν ἀμελῆ τὰ μαθήματα διὰ τὴν διασκέδασιν.

— Βλέπεις, παιδάκι μου; τοῦ εἶπεν ὁ παππούς του. Ἂν θέλῃς ν' ἁρμενίζῃς καλά, εἰς τὴν ζωήν, πρέπει νὰ προσέχῃς τὰ πανιά σου... Θέλεις νὰ γένῃς καλὸς καπετάνιος; Μάθε πρῶτα νὰ κυβερνᾷς τὸν ἑαυτό σου!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ÉMILE PECH)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ὁ κ. Δεβουσὺ ἀνησύχησε μήπως ὁ ἀνεψιός του θυμώσῃ δι' αὐτὴν τὴν προσβολήν, καὶ πολὺ ἐταράχθη· ὅταν ὅμως τὸν εἶδε νὰ χαμογελᾷ μὲ τὰ καμώματα τῆς ἐξαδέλφης του, ἔκαμε καὶ αὐτὸς ὑπομονήν.

Ἡ Ἀνδρέα, μὲ ἀπρόοπτα ἀνεβοκατεβάσματα τῆς φωνῆς, χωρὶς νὰ προσέχῃ εἰς τὰ κόμματα καὶ τὰς τελείας, ἐδιάβασε μισὴν στήλην τῆς ἐφημερίδος, καὶ αὐτὴν ὄχι σωστήν· διότι ἐπηδοῦσε κάπου-κάπου τὴν ἁράδα, καὶ αἱ παραλείψεις αὐταὶ ἔκαμναν ἀκατάληπτον τὸ ἄρθρον ποῦ ἐδιάβαζε. Ἦτο δὲ ἀκριβῶς πολὺ ἐνδιαφέρον ἐκεῖνο τὸ ἄρθρον· ἔγραφε διὰ τὴν ἐπαπειλουμένην οἰκονομικὴν κρίσιν, τὴν ὁποίαν ἐπροκάλεσαν αἱ δημοσιογραφικαὶ ἐπιθέσεις ἐναντίον μιᾶς μεγάλης γαλλικῆς τραπέζης, τὰ δὲ ὀλίγα ποῦ ἤκουσεν ὁ κ. Δεβουσὺ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἀδεξίας ἀναγνωστρίας του, τῷ ἐνέπνευσαν ζωηροτάτην ἐπιθυμίαν ν' ἀκούσῃ καὶ τὰ ἄλλα.

Μετ' ὀλίγας στιγμάς, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῆ περισσότερον, ἀνεταράχθη ἐπάνω στὸ κρεββάτι ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν του, καί, ἁπλώνων ἀπότομα τὸ χέρι του πρὸς τὴν Ἀνδρέαν, ἐδοκίμασε νὰ τῆς πάρῃ τὴν ἐφημερίδα, τῆς ὁποίας τὸ νόημα τόσον ἄσχημα ἠρμήνευε τὸ διάβασμά της.

— Νομίζω, ἀγαπημένη μου κόρη, τῆς εἶπε, ὅτι καλλίτερα θὰ κάμῃς ν' ἀφίσῃς τὸν ἐξάδελφόν σου νὰ διαβάσῃ· δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω οὔτε λέξιν ἀπὸ αὐτὰ ποῦ μοῦ ρητορεύεις αὐτοῦ!

Ἡ Ἀνδρέα εἶχεν ἕως τώρα αἰσθανθῆ ἓν εἶδος ἀντιπαθείας ἐναντίον τοῦ παρεισάκτου, ὁ ὁποῖος ἦλθεν, ἂν ὄχι νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πατέρα της, *νὰ τῆς πάρῃ ὅμως ἓν μέρος τῆς* ἀγάπης, τῆς ὁποίας αὐτὴ μόνη ἦτο ἕως τότε τὸ ἀντικείμενον· ἔξαφνα ἡ ἀντιπάθειά της ἐκείνη μετεβλήθη εἰς αἴσθημα μίσους ἐναντίον του.

Ἀλλὰ ὁ φθόνος εἰς πολλὰ ἄτοπα ὁδηγεῖ. Ὅταν εἶνε ἔμφυτος εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου, πιάνεται, προσκολλᾶται καὶ εἰς τὰς πλέον ἀσημάντους λεπτομερείας, καὶ κάμνει τὸν φθονερὸν πολὺ δυστυχῆ. Ὁ φθόνος ἐμπεριέχει τὴν ἰδίαν του τιμωρίαν, καὶ πρὸς ἐπίμετρον αἱ κακαὶ πράξεις, τὰς ὁποίας ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον νὰ κάμῃ, ἐπισύρουν καὶ ἄλλας τιμωρίας. Ὁ φθόνος ἐκυρίευσε τὴν Ἀνδρέαν, καὶ τὴν ἔκαμε νὰ κοκκινίσῃ, νὰ κιτρινίσῃ... Ἐδάγκασεν ἔπειτα τὰ χείλη της, καὶ ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ πεῖσμα, ἔκαμεν ἕνα κουβάρι τὴν ἐφημερίδα καὶ τὴν ἐπέταξεν εἰς τὰ μοῦτρα τοῦ Ἄνδη.

— Νά! πάρτε τὴν τὴν ἐφημερίδα σας! τοῦ ἐφώναξε. Ὅλο καὶ στὴ μέση μπαίνετε, ἀνάμεσα στὸν πατέρα μου καὶ σ' ἐμένα· κακὴ ὥρα ἤτανε, ποῦ ἐπατήσατε τὸ πόδι σας ἐδῶ μέσα!

— Τ' εἶν' αὐτά! ἐφώναξεν ὁ πατέρας της, θυμωμένος μὲ αὐτὴν τὴν ἀπρεπῆ καὶ τόσον χωριάτικην στάσιν τῆς κόρης του. — Μὴν κάνῃς τὴν ἀνόητη, ἀλλὰ πήγαινε φρόνιμα νὰ παίξῃς στὸ δωμάτιό σου, ἢ ὅπου ἀλλοῦ, ὡς ποῦ νὰ τελειώσῃ ὁ καϊμένος ὁ Ἄνδης τὸ διάβασμά του...

— Δὲν κάνω τὴν ἀνόητη! ἀπήντησεν ἡ ὀξύθυμος κόρη, ἐνῷ ἐκτυποῦσε τὰ πόδια της εἰς τὸ πάτωμα ἀπὸ τὴν κακίαν της· δὲν εἶνε δουλειὰ τοῦ Ἄνδη, νὰ σᾶς κάνῃ τὸν ἀναγνώστην· εἶνε ἕνας ὑποκριτὴς αὐτός, καὶ θέλει νὰ μὲ διώξῃ ἐμένα ἀπὸ τὴν καρδιά σας. Δὲν ἔχω μάτια νὰ τὸν ἰδῶ!

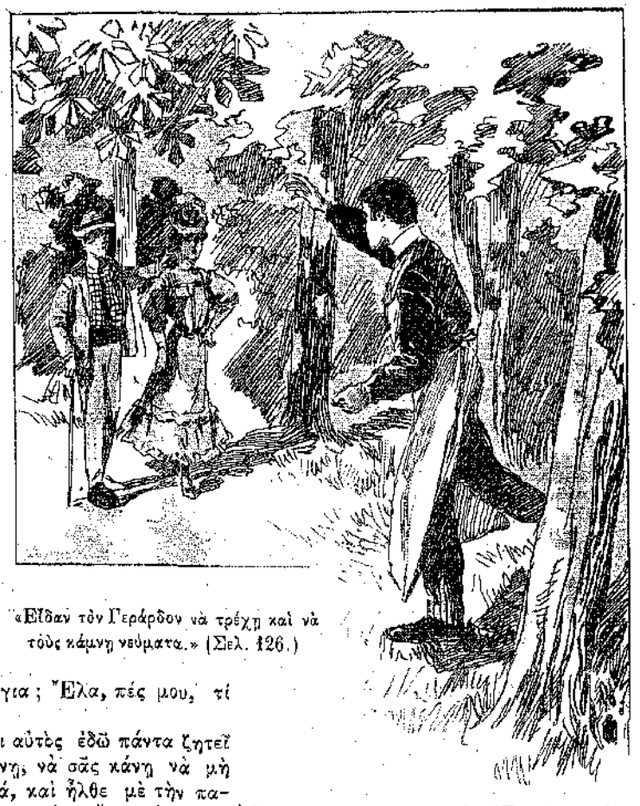

«Εἶδαν τὸν Γεράρδον νὰ τρέχῃ καὶ νὰ τοὺς κάμνῃ νεύματα.» (Σελ. 136.)

— Ὤ! Ἀνδρέα! Ἀνδρέα! τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λές; εἶπεν ὁ κ. Δεβουσύ, κατάπληκτος μὲ αὐτὴν τὴν μανιώδη ἀποστροφήν. Τί σ' ἔπιασε, καὶ λὲς αὐτὰ τὰ λόγια; Ἔλα, πές μου, τί ἔχεις;

— Ἔχω ὅτι αὐτὸς ἐδῶ πάντα ζητεῖ νὰ μὲ ταπεινώνῃ, νὰ σᾶς κάνῃ νὰ μὴ μ' ἀγαπᾶτε πιά, καὶ ἦλθε μὲ τὴν παρουσία του νὰ μᾶς κάνῃ ἄνω-κάτω ἐδῶ μέσα, νὰ μᾶς χαλάσῃ τὴν ἡσυχία μας. Τὸν μισῶ, ναί! τὸν μισῶ!

Ὁ ἄρρωστος ἀνεστέναξε βαθυὰ ἀπὸ τὴν λύπην καὶ τὴν ὀδύνην του. Ἂν καὶ ἐγνώριζε τὸν παράφορον χαρακτῆρα τῆς κόρης του καὶ τὸν ἀνυπόφορον ἐγωϊσμόν της, ποτὲ δὲν τὴν εἶχεν ἰδῆ κυριευμένην ἀπὸ τόσον μανιώδη θυμόν. Ἀνεσηκώθη εἰς τὸ μαξιλάρι του, καὶ κατ' ἀρχὰς τὸν ἔπιασε τόσον σφοδρὸς βῆχας, ὥστε δὲν ἠμπόρεσεν ἀμέσως νὰ ὁμιλήσῃ· ἔπειτα τὴν ἐκύτταξε καλά, καὶ τὰ μάτια του ἐξέφρασαν περισσοτέραν λύπην παρὰ θυμόν.

— Σοῦ ἀπαγορεύω, τῆς εἶπε, νὰ κάμνῃς τέτοιου εἴδους σκηνάς· εἶσαι κακὸ κορίτσι, καὶ τὸ θέαμα ποῦ μᾶς δίνεις αὐτὴν τὴν στιγμὴν θὰ ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ σοῦ ἀφαιρεθῆ ὅλη ἡ ἀγάπη μου καὶ νὰ δοθῆ 'ς αὐτὸν τὸν καλὸν καὶ ἀξιαγάπητον νέον, τὸν ἐξάδελφόν σου.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι κακὸ κορίτσι! ἐξέσπασεν ἡ Ἀνδρέα, μὲ ποτάμι τὰ δάκρυα· καὶ αὐτὸς ὁ νέος, ποῦ ἐσεῖς τὸν εὑρίσκετε ἀξιαγάπητον μ' ὅλα τὰ πρόσωτυχα καὶ κοινὰ φερσίματά του, δὲν ἦλθεν ἐδῶ, παρὰ σταλμένος νὰ ἰδῆ ἂν βγαίνῃ κανένα κέρδος ἀπὸ ἐμᾶς!

Ἐπνίγετο, καὶ ἠναγκάσθη νὰ σταματήσῃ διὰ νὰ πάρῃ ἀναπνοήν. Ἀλλά, μὲ τὴν τελευταίαν ὕβριν, ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ Ἄνδη ἠρεθίσθη φοβερά. Ἐτινάχθη ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησίν του, καί:

— Θὰ εἶσθε τρελλὴ βέβαια, γιὰ νὰ ὁμιλῆτε ἔτσι! τῆς εἶπε μὲ περιφρονητικὸν οἶκτον. Ἀλλὰ τρελλὴ ἢ ὄχι, νὰ καλοτυχίζετε τὸν ἑαυτό σας αὐτὴν τὴν στιγμήν, ποῦ δὲν εἶσθε ἀγόρι!

Ὁ κ. Δεβουσὺ ἔμενεν εἰς τὴν κλίνην του, ἀκίνητος καὶ σιωπηλός, σὰν ἀπολιθωμένος ἀπὸ τὴν κατάπληξιν. Ἡ αὐθάδεια ἐκείνη τῆς κόρης του τὸν εἶχε παραλογιάσῃ ἐντελῶς.

Τέλος ἔκαμε μίαν προσπάθειαν, καὶ μὲ φωνήν, τὴν ὁποίαν ἡ λύπη καὶ ἡ ταραχή του εἶχαν ἀλλοιώσῃ φοβερά:

— Ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου, κακὴ κόρη! τῆς ἐφώναξε, καὶ πρόσεξε μὴν ξαναπατήσῃς ἐδῶ μέσα, πρὶν ἐκφράσῃς εἰς τὸν ἐξάδελφόν σου τὴν ζωηράν σου λύπην δι' ὅσα εἶπες!

Ἐπὶ ἓν ἢ δύο δευτερόλεπτα, ἡ Ἀνδρέα ἔμεινε σὰν ἀποβλακωμένη. Τί! αὐτὴν ἔδιωχνεν ὁ πατέρας της ἀπὸ κοντά του! Σ' αὐτὴν ἐπόνω ἔκαμνε τόσον σκληρὰ νὰ βαρύνῃ ἡ πατρική του ἐξουσία! Ὁ τόνος, τὸ βλέμμα, ἡ στάσις τοῦ κ. Δεδουσοῦ δὲν ἐπέτρεπαν καμμίαν ἀμφιβολίαν. Διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν του ὁ πατέρας της ἤθελε νὰ τὸν ὑπακούσουν. Τὸ ἠννόησε, καί, μανιώδης μὲ τὸν πατέρα της, μανιώδης μὲ τὸν ἐξάδελφόν της, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον μὲ βιαστικὰ βήματα.

Ἐπῆγε κ' ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν της, κ' ἔπεσε μὲ τὰ ροῦχα εἰς τὸ κρεββάτι της. Δὲν ἔχυσεν οὔτε δάκρυ, ἀλλὰ ἔτρεμεν ὅλη ἀπὸ τὴν ὀργήν, καὶ ἡ ζήλεια της εἶχε φθάσῃ εἰς τόσην ἀγριότητα, ὥστε ἐσχεδίαζε σχέδια ἐκδικήσεως ἐναντίον τοῦ ἐξαδέλφου της, ὁ ὁποῖος ἦτο ἡ ἀθώα ἀφορμὴ τοῦ θυμοῦ τοῦ πατέρα της.

«Ἂν τοὐλάχιστον, ἔλεγεν ἀπὸ μέσα της, παρεσύρετο αὐτὸς ὁ Ἄνδης νὰ κάμῃ καμμιὰ χωριατιά, καμμιὰ κακὴν πρᾶξιν, ὥστε νὰ χάσῃ ἐντελῶς τὴν ὑπόληψιν τοῦ θείου του καὶ νὰ τὸν διώξουν ἐντροπιασμένον ἀπὸ τὸ σπίτι μας!... Τί εὐτυχία τότε! δὲν θὰ εἶχα πιὰ φόβον νὰ πάρῃ κι' ἄλλος μερίδιον ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ πατέρα μου, ποῦ τὴν εἶχα ἕως τώρα ὅλην ἰδικήν μου! Ἂν ἔλεγε ψέμματα, λόγου χάριν... ἤ, ἀκόμη καλλίτερα, ἂν ἔκαμνε καμμιὰ κλεψιά!»

Τότε μία ἰδέα.... μία πολὺ κακὴ ἰδέα, ἄνανδρος, ποταπή, ζοφερά, εἰσέδυσεν ἔρπουσα εἰς τὸ πνεῦμά της, τὸ παραπολὺ συγχυσμένον ἀπὸ τὴν σφοδρότητα τῆς μνησικακίας της, ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ βυθομετρήσῃ ὅλην τὴν φρίκην καὶ τὴν μοχθηρίαν τῆς κακῆς αὐτῆς ἰδέας!

Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ πατέρας της εἶχε πάντοτε φυλαγμένας, εἰς ἓν ἀπὸ τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου του, μερικὰς ἑκατοντάδας φράγκων, προωρισμένας διὰ τὰς καθημερινὰς ἀνάγκας τοῦ σπιτιοῦ καὶ διὰ τὰ τυχὸν ἀπρόοπτα ἔξοδα. Θὰ ἐπήγαινε νὰ πάρῃ ἐκεῖνα τὰ χρήματα, καὶ θὰ τὰ ἔβαζε κρυφὰ εἰς τὴν τσέπην τοῦ ἐξαδέλφου της, τὸν ὁποῖον τότε θὰ κατηγοροῦσαν ὅτι ὁ ἴδιος τὰ εἶχε κλέψῃ!

Ὦ! τί ἀπαίσιον πρᾶγμα ποῦ εἶνε ἡ ἐκδίκησις! πόσον ἐλεεινὸν καὶ ὀλέθριον εἶνε τὸ ἔνστικτον, τὸ ὁποῖον ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον νὰ βλάψῃ ἐκείνους ποῦ τὸν ἔθιξαν εἰς τὸ φιλότιμον, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν ἴσως, καὶ νὰ κάμῃ τὸν ἄλλον νὰ πληρώσῃ λάθη φανταστικὰ πολλάκις! Τὸ πάθος, τὸ ταπεινὸν πάθος, γεννᾷ τὸν πόθον τῆς ἐκδικήσεως, καὶ ὁ πόθος αὐτὸς εἶνε τόσον σφοδρὸς ὥστε διατα-ράσσει τὸ λογικόν. Δὲν βλέπομεν τάχα μερικὰ παιδία νὰ κτυποῦν μὲ μανίαν τὴν πέτραν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔτυχε νὰ σκοντάψουν; Πλεῖστα ὅσα ταπεινὰ πάθη ἐνώνονται μὲ τὴν ἡδονὴν τῆς ἐκδικήσεως: τὸ ψεῦμα, ἡ προδοσία, ὁ δόλος. Ὁ θυμὸς καὶ ὁ φόβος ἐπισπεύδουν τὸ κτύπημα· ἡ ἐκδίκησις ὅμως μελετᾷ τὸ ἰδικόν της εἰς τὸ σκότος. Ἡ ἀγάπη τῆς δικαιοσύνης ἀπαιτεῖ φανερὰ τὴν τιμωρίαν τῆς κακῆς πράξεως, ἐν ὀνόματι τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἠθικῆς· ἀλλὰ ἡ ἐκδίκησις, ἀπ' ἐναντίας, κρύπτει τὴν μνησικακίαν της καὶ ζητεῖ πῶς νὰ κτυπήσῃ δολίως ἐκ τῶν νώτων τὸν μισούμενον. Ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἐκδικεῖται μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον εἶνε περισσότερον ἀξιολύπητος παρὰ τὸ θῦμα, τὸ ὁποῖον αὐτὸς σχεδιάζει νὰ θυσιάσῃ εἰς τὴν ἐχθραν του...

Ἡ Ἀνδρέα ἦτο τόσον πολὺ κουρασμένη ἀπὸ τὴν ζηλόφθονον μανίαν της, ὥστε δὲν εἶδε πόσον ἐπισφαλὲς καὶ εὔθραυστον ἦτο τὸ δόλιον ὅπλον ποῦ ἤθελε νὰ μεταχειρισθῇ ἐναντίον τοῦ ἐξαδέλφου της. Ἐλησμονοῦσεν ἀληθινὰ ὅτι μόνον αὐτὴ καὶ ὁ πατέρας της ἐγνώριζαν τὴν ὕπαρξιν τῶν χρημάτων εἰς τὸ γραφεῖον, καθὼς καὶ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἤνοιγε τὸ συρτάρι, ὅπου ἦσαν τά χρήματα, καὶ ὅτι, ἐπομένως, ἂν ὁ κ. Δεδουσοῦ ἀντελαμβάνετο τὴν ἐξαφάνισίν των, αἱ ὑπόνοιαί του φυσικὰ δὲν ἠδύναντο νὰ στραφοῦν εἰς κανένα ἄλλον ἀπὸ ὅσους ἦσαν εἰς τὸ σπίτι. Ἀλλὰ ἡ ἐκδίκησις εἶνε τυφλή, ὅπως τὸ πάθος ποῦ τὴν ἐμπνέει· καὶ τὸ ἐκδικητικὸν κορίτσι δὲν ἐσυλλογίσθη κἂν πόσον τὸ ἐγκληματικὸν σχέδιόν της ἦτο ἀδέξιον.

Τὸ δωμάτιόν της ἦτο ἀκριβῶς ἀπέναντι εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατέρα της· ἀπὸ τὸ κατῶφλι τῆς θύρας της ἠδύνατο ν' ἀκούῃ τὴν ἔντονον καὶ καθαρὰν φωνὴν τοῦ Ἄνδη, ποῦ ἐδιάβαζεν εἰς τὸν κ. Δεδουσοῦ τὰ νέα τῆς ἡμέρας. Ἐκείνη ἡ φωνὴ τὴν ἔκαμε νὰ σφίξῃ τὰ χέρια της καὶ νὰ χαμογελάσῃ μοχθηρά, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι αὐτὴ ἡ εὔνοια τοῦ πατέρα της πρὸς τὸν ὀχληρὸν ἐξάδελφόν της θὰ μετετρέπετο μετ' ὀλίγον εἰς δυσμένειαν.

Ἐπῆγε κρυφὰ-κρυφὰ ἕως τὸ σπουδαστήριον τοῦ πατερα της, ἤνοιξε τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου, ἐπῆρεν ἀπὸ ἐκεῖ ἕνα κύλινδρον μὲ χρυσὰ νομίσματα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὀλίγα μόνον ἔλειπαν, ἔπειτα δέ, ἀφοῦ ἔκλεισε τὸ γραφεῖον, ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἐστάθη νὰ κρυφακούσῃ ἂν ὁ Ἄνδης ἦτο ἀκόμη ἀπησχολημένος μὲ τὰ καθήκοντα τοῦ ἀναγνώστου.

Ὅταν ἐβεβαιώθη δ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἐτράβηξεν ἀπὸ τὸν στενὸν διάδρομον ἕως εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ ἐξαδέλφου της, τὸ ὁποῖαν ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ ἰδικόν της δύο ἢ τρία δωμάτια, προωρισμένα διὰ διαφόρους χρήσεις...

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΑΝΘΩΝ

Γέρω-Χειμῶνα, σοῦρε, πήγαινε,
Τώρα ποῦ ἡ Ἄνοιξι προβάλλει·
Μάνα μας εἶνε καὶ βασίλισσα,
Μὲ χίλια ὀνειρεμένα κάλλη.

Στὰ κλώνια μας ποῦ τώρ' ἀνθίζουνε,
Δὲν θὰ βαραίνουν πιὰ τὰ χιόνια,
Διαμάντια ἀπὸ δροσιὰ θὰ τρέμουνε,
Καὶ στὴ σκιὰ θὰ κελαϊδοῦν ἀηδόνια.

Ὡς τὸν αἰθέρα θὰ σκορπίσουμε
Τὰ γλυκοστάλακτά μας μύρα·
Θὰ γίνῃ ὁ κόσμος ἀνθοθάλασσα,
Θὰ γίνῃ ἡ πλᾶσι ἀνθοπλημμύρα.

Στὴ χάρι, στὴ δροσιά, στὸ ἡλιόφεγγο
Πρωτομαγιάτικης αὐγούλας,
Θὲ ν' ἀνταμώσουμε τὰ φύλλα μας
Μὲ τὰ μαλλάκια τῆς παιδούλας.

Καὶ μέσ' στὸ βράδυ, μέσ' στὸ ἀχνόβραδο,
Σὰ γύρουμε νὰ κοιμηθοῦμε,
Κάποιο πουλὶ θὰ νανουρίσῃ μας,
Καὶ 'μεῖς θὰ γλυκονειρευθοῦμε...

Γέρω-Χειμῶνα, σοῦρε, πήγαινε,
Τώρα ποῦ ἡ Ἄνοιξι προβάλλει·
Μάνα μας εἶνε καὶ βασίλισσα,
Μὲ χίλια ὀνειρεμένα κάλλη!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Τὰ ξένα μῆλα.

Ὁ Μηνᾶς, τὸ ἀσυλλόγιστο ἀγόρι, ἐστεκότανε μιὰ ἡμέρα στὸ λιακωτὸ τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ των, ὅταν, εἰς τὸ δειπλανὸ περιβόλι, εἶδε πλῆθος ὡραῖα ὡρίμα μῆλα πεσμένα ἀπὸ τὴν μηλιά, ἐπάνω στὰ χορτάρια.

— Αὐτὰ τὰ μῆλα εἶνε πεσμένα κάτω... Παρὰ νὰ μείνουν ἐκεῖ καὶ νὰ σαπίσουν, δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ πάω ἐγὼ καὶ νὰ τὰ πάρω; —ἐσυλλογίσθη ὁ Μηνᾶς, τὸ ἀσυλλόγιστο ἀγόρι.

Καὶ ἀμέσως ἔτρεξε κάτω, ἤδρε μιὰ τρύπα εἰς τὸν μανδρότοιχον, καὶ μὲ κόπον πολύν, διότι μόλις ἐχωροῦσε νὰ περάσῃ, ἐμπῆκε στὸ ξένο περιβόλι, κ' ἐγέμισε τὲς τσέπες του μὲ μῆλα.

Ἔξαφνα ὅμως, νά! καὶ φανερώνεται ὁ περιβολάρης μὲ μιὰ μαγκοῦρα. Δρόμο ὁ Μηνᾶς... Φθάνει στὴν τρύπα τοῦ τοίχου, καὶ προσπαθεῖ νὰ ξαναπεράσῃ, ὅπως εἶχε περάσῃ προτήτερα.

Ἐκεῖ ὅμως ὁ κλεφτάκος μας ἔμεινε σφηνωμένος. Διότι αἱ τσέπες του ἦσαν τόσον φουσκωμένες ἀπὸ τὰ μῆλα, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ χωρέσῃ ἀπὸ τὸ στενὸν ἄνοιγμα τοῦ τοίχου.

Ἐντροπιασμένος ὁ Μηνᾶς, ἠναγκάσθη νὰ δώσῃ πίσω τὰ μῆλα, καὶ νὰ μείνῃ κ' εὐχαριστημένος, διότι, ἀντὶ γιὰ μῆλο, δὲν ἔφαγε καὶ ξύλο.

Ὁ περιβολάρης, ἕνας καλὸς γεροντάκος, ποῦ ἤξευρεν ὅμως ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, τὸν ἄφισεν ἐλεύθερον, ἀφοῦ πρῶτα τοῦ ἔδωσε τὴν συμβουλὴν νὰ μὴ λησμονῇ ποτὲ ὅτι:

«Ἀπὸ τὸ κλεμμένο πρᾶμα
βρίσκει τὴν ποινή του ὁ κλέφτης».

Οἰκονομία δαδιοῦ.

Ὁ Ἀνανίας, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωρίζετε, καταγίνεται μὲ ὅλα τὰ εἴδη τοῦ ἐπιστητοῦ, ὅπως λέγουν οἱ σοφοί, μᾶς ἤναψε προχθὲς φωτιὰ χωρὶς δαδί, ἀλλὰ καὶ χωρὶς πετρέλαιον ἢ χαρτί. Πῶς αὐτό; — θὰ ἐρωτήσουν, ὅσες

γνωρίζουν ἀπὸ κουζίναν καὶ ἀπὸ ἄναμμα φωτιᾶς.

Ἐπῆρε μερικὲς ξερὲς πορτοκαλόφλουδες, ποῦ ἦσαν φυλαγμένες δι' ἄλλην χρῆσιν, μερικὰ σπίρτα καμμένα, ἔβαλεν ὅλα αὐτὰ εἰς τὴν θέσιν τοῦ δαδιοῦ, ἄναψε ἕνα σπίρτο καὶ μετ' ὀλίγον ἔλαμψεν ἡ φωτιά, ἐνῷ ὅλον τὸ ἄλλο σπιτικὸ ἐπερίμενε πότε νὰ ἔλθῃ τὸ δαδί.

Ἔπειτα ὁ Ἀνανίας μᾶς ἐξεμυστηρεύθη ὅτι, καθὼς ἐδιάβασεν εἰς ἓν ἀγγλικὸν περιοδικόν, μεγάλη οἰκονομία γίνεται εἰς τὸ δαδί, ἂν φυλάττωνται αἱ πορτοκαλόφλουδες καὶ τὰ μισοκαμμένα σπίρτα...

Καὶ αὐτὸ καλὸν εἶνε νὰ τὸ γνωρίζουν αἱ μέλλουσαι οἰκοδέσποιναι.

Πρὶν ἀπὸ 100 χρόνια.

Πρὶν ἀπὸ ἑκατὸν χρόνια ἦτο ἀδύνατον νὰ ταξειδεύσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν θάλασσαν χωρὶς πανιὰ ἢ κουπιά, καὶ εἰς τὴν ξηρὰν χωρὶς ἄλογα ἢ ἄλλα ζῷα, ἢ χωρὶς... πόδια.

Οὔτε ἐφαντάζετο κἂν ὅτι θὰ ἐφωτίζετο μὲ ἠλεκτρικὸν φῶς.

Δὲν εἶχε τηλέφωνον διὰ νὰ συνομιλῇ μὲ τοὺς φίλους του ἀπὸ μακρὰν, οὔτε αὐτοκίνητα καὶ ποδήλατα διὰ νὰ τοὺς ἐπισκέπτεται γρήγορα.

Δὲν ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ καμαρώνῃ γελαστὸς ἐμπρὸς εἰς τὴν φωτογραφικὴν μηχανήν, δὲν εἶχε γραφομηχανάς, δὲν εἶχεν... ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα.

— Δὲν εἶχεν ὅμως οὔτε ἰδέαν περὶ μικροβίων, οὔτε εἶχε τοὺς ἰατροὺς νὰ τὸν παραζαλίζουν μὲ τὰ βακτηρίδια καὶ τοὺς βακίλλους των!—προσθέτει ὁ Ἀνανίας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ἀνθόνερο! Ἑλένη μου,
Πάρ' ἕνα κουταλάκι.
Καὶ γέμισέ μου το, νὰ ζῇς,
Ἀπὸ τὸ μπουκαλάκι.

— Τί λές, μαμμάκα!
(Ἔκπληκτη φωνάζει ἡ Ἑλένη,
Καὶ εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἔκπληξι
Τὰ δυό της χέρια δένει.)
Χωρεῖ ποτὲ κουτάλι,
Μέσα εἰς τὸ μπουκάλι;!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Οὐρανοῦ [Ε]

***

— Τὰ μανιτάρια ποῦ κρατεῖς
Εἶνε φαρμακερά...
Νὰ τὰ πετάξῃς πήγαινε,
Παιδάκι μου, ὀπίσω...

— Μήπως θὰ τἄτρωγα ἐγώ,
Καὶ μοῦ τὸ λές, κυρά;
Εἰς τὸ παζάρι πήγαινα,
Καλέ, νὰ τὰ πουλήσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῶν Κυμάτων [ΘΕ]
(καὶ διὰ τὰ προηγούμενα)

***

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Φυτολογίας.

Καθηγητής:—Τί γνωρίζεις περὶ τῆς οἰκογενείας τῶν κρυπτογάμων;

Μαθητής:—Κύριε καθηγητά, ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικόν, καὶ δὲν γνωρίζω ἐδῶ καμμίαν οἰκογένειαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Ἑλλὰς

***

—Μαμμά, θέλεις νὰ παίξω πῶς διασκεδάζω τάχα ἕνα μικρὸ παιδάκι;

— Ναί, παιδί μου.

— Λαμπρά. Δός μου λοιπὸν ἕνα κομμάτι κέικ, νὰ τοῦ δώσω νὰ μὴν κλαίῃ!..

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτερόεντος Ὀνείρου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

18.—Ἡ πρώην *Μαύρη Μάσκα*, ἕνα καλὸ παιδί, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει τὰ μέσα νὰ νανανεώσῃ τὴν συνδρομήν του, μοῦ γράφει καὶ μὲ παρακαλεῖ πολὺ νὰ τὸν συστήσω, μήπως θελήσῃ νὰ τὸν ἐγγράψῃ «κανένας εὔπορος, κανένας Σύλλογος, κανένας φιλάνθρωπος τελος πάντων».

Ὑπενθυμίζω καὶ τὴν πτωχὴν κόρην ἐκ Μιτυλήνης, τὴν ὁποίαν ἐσύστησε τὸ *Κρυστάλλινον Σπήλαιον*, ἐνέγραψε δέ—ἀλλὰ μόνον διὰ μίαν τριμηνίαν—ὁ Σύλλογος «Ἀγών». Ἐλπίζω ὅτι κάποιος θὰ ἀνεύρῃ τὴν συνδρομήν της.

Μάθετε λοιπὸν ὅτι καὶ ἡ *Πατησιώτισσα Πυργοδέσποινα*, ἐπιστρέφουσα τὴν Καθαρὰν Δευτέραν ἀπὸ τὰ κούλουμα, εἶδεν, ὅπως ἀλλοτε ὁ κ. Φαίδων, μασκαράδες, καὶ ἂν θέλετε μάλιστα, καὶ τὴν περιώνυμον Γκαμήλαν. «Ἀλλά, λέγει, ἦσαν τόσον κακὰ ἐνδεδυμένοι καὶ μουντζουρωμένοι, ὥστε δὲν τῆς ἔκαμαν χαρὰν ἐξαιρετικήν».—Ναί, οἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷ, εἶνε συνδρομηταί μου.

Ἐκ Δημητσάνης μοῦ ἀναγγέλλεται ἡ ἴδρυσις νέου Συλλόγου ὑπὲρ τῆς «Διαπλάσεως» ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Πανελλήνιον». Πρόεδρος τὸ *Κυανόλευκον Λάβαρον*, ἀντιπρόεδρος τὸ *Ἑλληνικὸν Κλέος*. Εὔχομαι τὰ βέλτιστα.

Τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα Παιδικὰ Πνεύματα, τὰ ὁποῖα ἐδημοσίευσα ὡς σταλέντα ὑπὸ ἀφῃρημένου, μοῦ ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς *Κόρης τῶν Κυμάτων*. Δικαιολογεῖται δὲ λέγουσα, ὅτι ἀφοῦ εἶχε ὑπογράψῃ τὴν ἐπιστολήν, ἡ ὁποία τὰ συνώδευεν, ἦτο περιττὸν νὰ ὑπογράψῃ καὶ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα. Ἀλλὰ νὰ ποῦ δὲν ἦτο δόλιον περιττόν! διότι χωριστὰ βάζω τὰς ἐπιστολάς, χωριστὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα· καὶ ἀφοῦ πλέον ἀποχωρισθοῦν, ποῦ νὰ ἠξεύρω τίνος εἶνε ἓν ἀνυπόγραφον Παιδικὸν Πνεῦμα;

Ναί, *Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου*, ἡ μικρὰ καὶ κομψὴ ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πολύ, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ παύσῃς νὰ μοῦ γράφῃς καὶ νὰ εἶσαι μία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας φίλας μου. Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποῦ μὲ ἀγαπᾷς τόσον.

Πολὺ μὲ διεκέδασεν ἡ ἐπιστολή σου, *Ἀθάνατος Ἑλλάς*, τόσον μὲ τὰς περιπετείας τοῦ ψευδωνύμου σου, ὅσον καὶ μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ Πάτερ Ἀντωνίου Νὰ ἰδοῦμεν, πόσους συνδρομητὰς θὰ σοῦ ἐγγράψῃ, διὰ νὰ γραπώσῃ τὸ σπάνιον γραμματόσημον ποῦ τοῦ ὑπεσχέθης, κατεργαρούλα μου!—Ἂν τὴν Τετάρτην μοῦ γράψῃς τόσω νόστιμα γράμματα, φαντάζομαι πλέον τί θὰ εἶνε τά... Κυριακάτικα!

Ὦ ἀγαπητή μου *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας!* Φαντάσου ὅτι ἐδιάβασα τὴν ἐπιστολήν σου, ἀφοῦ ἔμαθα πλέον τὸ φοβερὸν δυστύχημα, τὸ ὁποῖον ἐδύθησεν εἰς πένθος τὴν οἰκογένειάν σου!... Πόσον μὲ συνεκίνησε!.. προπάντων μὲ τὰς ἐλπίδας ποῦ ἐξέφραζες διὰ τὴν διάσωσιν τῆς λατρευτῆς σας μητρός!.. Δεχθῆτε ὅλα τἀδέλφια τὸ θερμὸν φιλὶ τῆς παρηγορίας μου.

Τὸ *Ποδίον τῆς Μάχης* μοῦ γράφει: «Μεγάλως μὲ συνεκίνησεν ἡ ἀμνησικακία τῆς *Λήθης*. Ἂν ἦτο ἄλλη εἰς τὴν θέσιν της, ἴσως θὰ ἐμνησικάκει κατὰ τοῦ *Ὀνειροπόλου τῆς Λόξης*. Τοῦτο εἶνε καλὸν παράδειγμα διὰ πολλοὺς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίας. Εὖγε της!»

Φίλη τῶν Ἀνθέων, σ'εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἀνεμώνας, εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ τὰς ἔλαβα, διότι ἡ καλὴ διάθεσις ἀρκεῖ. Ναί, ὅταν θὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ ἔρχεσαι εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, καὶ δὲν εἶνε δύσκολον νὰ συναντηθῆς καὶ μὲ ἄλλας φίλας μου καὶ νὰ τὰς γνωρίσῃς. Φίλοι καὶ φίλαι, δόξα τῷ Θεῷ, ποτὲ δὲν μοῦ λείπουν.

Ξανθὴ Κρητικοπούλα, σοῦ ἔστειλα τὰ τετράδια ποῦ ἐζήτησες, καθὼς καὶ τοὺς δύο τόμους τῶν «Διηγημάτων» Ξενοπούλου, μαζὶ καὶ τὸ «Παιδικὸν Πνεῦμα» ποῦ ἀσοῦ ἔθγαινε» διὰ τὸ βραβεῖόν σου. Ἡ ἐκστολή σου χαριτωμένη. Ἄλλο ἰατρικὸν διὰ τὰς χιονίστρας δὲν γνωρίζω ἀπὸ τὴν Ἄνοιξιν...

Βεβαίως *Διπλώματα*, ὄχι 28, ὅπως κατὰ λάθος ἐτυπώθη εἰς τὴν Μικρὰν Ἀγγελίαν σου, ἀλλὰ 88 ψήφους ἤπῆρες εἰς τὸ Δημοψήφισμα, καὶ ὅλους αὐτοὺς — ἢ αὐτὰς — ἐννοοῦσες νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃς.

Φρᾶ-Διάβολε, ἀφοῦ ἡ α'Ἠώς» δὲν ἀπήντησε, φαίνεται ὅτι δὲν δέχεται τὴν πρότασίν σας. Βλέπεις, ὅτι τὸ λάθος τοῦ ψευδωνύμου διορθώνεται. Ὅσον διὰ τὴν Ἄσκησιν 163, ἐδημοσιεύθη λανθασμένη καὶ θάκυρωθῇ. Ἡ ἄλλη συνεπληρώθη.

Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, καμμία ἄλλη δὲν ἔχει φέτος τὸ ἴδιον ψευδώνυμον μὲ σέ. Μόνον ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους ἐσημειώθη εἰς τὰς ἐγκρίσεις τοῦ 10ου φύλλου Ἀνθισμένη, ἀντὶ *Χιονισμένη*. Βλέπε καὶ σημερινὰς Ἐγκρίσεις.

Ξανθὴ Μουσμέ, δὲν πιστεύω νὰ ἦτο ἀληθὴς ἡ πρόρρησίς σου. Ἐλπίζω ὅτι ὁ πονοκέφαλος θὰ σοῦ ἐπέρασε καὶ τώρα θὰ εἶναι ἐντελῶς καλά. Χαίρω πολὺ ποῦ ἐγνωρίσθης μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*. Ἔλα λοιπὸν τὸ καλοκαίρι, ἀφοῦ σὲ περιμένῃ τὸ... Κράτος τῆς Φαιδρότητος.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ ἰδίου δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: *Χιονισμένη Ἀμυγδαλιά*, κ. (Σ. Μ. κατὰ λάθος τυπογραφικὸν εἰς τὸ 10ον φύλλον ἐδημοσιεύθη «Ἀνθισμένη» ἀντὶ «Χιονισμένη», ἐνῷ τὸ ψευδώνυμον *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ* ἀνήκει εἰς ἄλλην φίλην μου, ἐγκριθὲν δι' αὐτὴν εἰς τὸ 8ον φύλλον·) *Ἑλληνικὸν Κλέος*, α. (Γ. Π. εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές·) *Πορφυρογέννητος*, α. (—!—) *Ἄστρον τῶν Μάγων*, α. (Ι. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα· αἱ λύσεις γράφονται ἐπὶ τοῦ 1-διαιτέρου χάρτου τῶν λύσεων, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει·) *Ἰνδικὸς Λωτός*, α. (Α. Γ. Ω.) *Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις*, κ. (Ε. Χ. Ζ. αὐτὸ ἐξέλεξα· τέτοιες «κουταμάρες» γράφε μου συχνά·) καὶ *Μοῦσα Πιερίς*, κ. (Α. Π. Τ. ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων* μὲ τὴν *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν*, *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*, *Ἀάτριδα τῆς Φύσεως* καὶ *Κεντρί*·—ἡ *Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα* μὲ τὸν *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν*, *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* καὶ *Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης*·—τὸ *Ἀνοιξιάτικο Λουλούδι* μὲ τὸ *Κίτρινο Ντόμινο*, *Λάζαρον* καὶ *Βαρελάκι*·—ἡ *Πατησιώτισσα Πυργοδέσποινα* μὲ τὴν *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν*, *Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν*, *Σαπφώ*, *Ξανθὴν Ναραϊδαν* καὶ *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*· — τὸ *Κυανόλευκον Λάβαρον* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλὸν* καὶ *Ἑλληνικὸν Κλέος*·—τὸ *Ἄστρον Ἑσπερινὸν* μὲ τὴν *Κίρκην* καὶ *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς*· — ἡ *Κόρη*

τῶν Κυμάτων μὲ τὸ *Σκέρτσο, Ζίναν, Λήθην* καὶ *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα*·—τὸ *Πεδίον τῆς Μάχης* μὲ τὸν *Ἕλληνα Μαχητήν, Ἀφρόκριν, Αἰμιλίαν Εἱμαρμένην* καὶ *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*·—ἡ *Φίλη τῶν Ἀνθέων* μὲ τὸ *Οὐράνιον Τόξον, Ἀμίμητον Γελωτοποιόν, Ζίναν* καὶ *Ξανθὴν Νεράϊδαν*·—ἡ *Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις* μὲ τὴν *Λήθην, Ζίναν, Φίλην τῶν Ζώων, Ἀμίμητον Γελωτοποιόν* καὶ *Ζήτω ἡ Κυανόλευκος*·—ἡ *Μεγάλη Ἰδέα* μὲ τὴν *Λήθην, Λευκοκόμαντον Αἰγιαλόν, Στεναγμὸν τῆς Μακεδονίας* καὶ *Παλλάδα*·—ἡ *Αὔρα τῆς Χίου* μὲ τὸ *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι, Ροδίαν Αὔραν, Ποιμενίδα τῆς Χίου* καὶ *Ἀστέρα τῆς Χίου*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Ἕνωσις ἢ Θάνατος*** (ἐγέλασα μὲ τὰ νέα τῆς πόλεώς σας· σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου·) ***Γυμνάσιον Μυτιλήνης*** (ὄχι, δὲν θἀργήσουν· ἄ, κρῖμα ποῦ δὲν εἶχες φωτογραφικὴν μηχανήν, νἀποθανατίσης τοὺς μικροὺς μπεκρῆδες τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας!) ***Ἐσμεράλδαν*** (καλὸ ταξεῖδι καὶ περίμενω γράμμα σου·) ***Ζίναν*** (εἶδες ὅτι ἐδημοσιεύθη χωρὶς τόνομά σου· τὸ ὄνομα βάζω μόνον ὅταν ὑπάρχῃ ρητὴ παραγγελία περὶ τούτου·) ***Ἀλκιβιάδην Δ.*** (νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ ποῦ θέλεις δὲν εἶνε κατάλληλον διὰ τὸ περιοδικόν μας· τὸ κείμενον τῶν Μ. Ἀγγελιῶν πρέπει νὰ εἶνε ἑλληνιστί· μόνον ἡ διεύθυνσις εἰμπορεῖ νὰ γραφῇ γαλλιστί·) ***Νικηφόρον Οὐρανὸν*** (περιμένω μὲ ἄλλην εὐκαιρίαν·) ***Ἐρημίτην*** (τὸ ἔστειλα ἐκ νέου· αἱ λύσεις ἐλήφθησαν· ἀλλὰ αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις πρῶροι· περίμενε νὰ προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμός)· ***Κίρκην*** (βεβαίως, καὶ εἰκοσάλεπτα εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃς· ἀκόμη καὶ δραχμὴν εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς διὰ δέκα τετράδια, καὶ νὰ σοῦ κρατῶ ἐγὼ λ]ογαριασμόν·) ***Ροδοσάρειον Μικρόνλαν*** («Παῦλον καὶ Μικὲν» καὶ χάρτην τῶν λύσεων ἔστειλα· διὰ τὸ *ξεσπάθωμα* σὲ παραπέμπω εἰς τὸν ὁδηγὸν τοῦ 1ου φύλλου· καὶ διὰ πολλὰ ἄλλα, πρέπει νὰ τὸν διαβάσῃς ὅλον·) ***Μεγάλην Ἰδέαν*** (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· ναί, εἰμπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς πολλὰς προτάσεις μαζί, νὰ τὰς δημοσιεύσω ὀλίγον κατ' ὀλίγον·) ***Ἠχὼ τῆς Καρδίας*** (διότι αἱ ἄλλαι ἦσαν πρὸς ψευδώνυμα μὴ ἐγκεκριμένα διὰ τὸ 1907·) ***Αὔραν τῆς Χίου*** (ποτὲ νὰ μὴ σὲ βασανίζουν τοιαῦται ὑποψίαι· ὅταν δὲν βλέπῃς ἀπάντησιν εἰς τὸ ἓν φύλλον, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ ἰδῇς εἰς τὸ ἄλλο·) ***Κρυστάλλινον Σπήλαιον*** (ἔστειλα·) ***Λευκοκόμαντον Αἰγιαλόν, Ἄγγελον Αὐγερινόν*** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν σύστασιν· δεῖγμα ἔστειλα·) ***Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης*** (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· ναί, θὰ προκηρυχθῇ καὶ ποιητικὸς Διαγωνισμός·) ***Ἀνοιξιάτικο Λουλοῦδι***, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *20ὴν Μαρτίου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΕΞΕΔΟΘΗ:

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΚΙ' Ο ΜΙΚΕΣ

Ἔμμετρον παιδικὸν δεήγημα

Κατὰ τὸ Γερμανικὸν τοῦ W. BUSCH

ὑπὸ ΦΑΚ

Μετὰ πολλῶν γελοιογραφιῶν καὶ εἰκονογραφημένου ἐξωφύλλου

Καταλληλότατον

διὰ τὰ μικρὰ παιδία καὶ διὰ τὰ μεγάλα ἀκόμη διασκεδαστικόν.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. ἢ ΦΡ. 2

Καὶ πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Ἀπριλίου

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

201. Συλλαβόγριφος.

Ἀνάμεσα εἰς νόταν
Καὶ εἰς ἀντωνυμίαν,
Ἓν μέλος σου ἂν θέσῃς,
Ἀπ' τὰς δικάς μας πόλεις
Ἀμέσως τότε μίαν
Μ' αὐτὰ θ' ἀποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεσβιακοῦ Ἄνθους

202. Στοιχειόγριφος.

Μ' εὑρίσκεις 'ς τὰ θηρία,
Καὶ εἰς τοὺς ποταμούς,—
Κεφάλι, μέση ἂν βγάλῃς,
Εἰς κήπους ἀνθηρούς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσάκτινης Αὐγῆς

203. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Μιὰ βαρκούλα φορτωμένη
Σὲ σπηλιὰ μπαίνει καὶ βγαίνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος Ἕλληνος

204. Σίγμα.

+ + + + + + +	= Μυθοποιός.
* + * * * * *	= Ρῆμα.
* * + * * * *	= Οὐσιαστικόν.
* * * + * * *	= Θεός μας.
* * + * * * *	= Πόλις τουρκική.
* + * * * * *	= Κράτος ἀσιατικόν.
+ + + + + + +	= Πόλις ἰταλική.

Ἡ ἄνω διαγώνιος σχηματίζει ἀρχαῖον θεόν, ἡ δὲ κάτω κράτος τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωάννας Δάρκ

205. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ἀρχαῖος Ῥήτωρ—Φιλόσοφος=Γράμμα +
Πόλις τῆς Τουρκίας—Ὄργανον=Μέλος +
Διάστημα—Σύνδεσμος=Ἀντωνυμία +
Πόλις τῆς Εὐρώπης—Νῆσος τοῦ Αἰγαίου=
[Γράμμα +
Νῆσος τοῦ Αἰγαίου—Αἴσθησις=Σύνδεσμος +
Θεὸς Αἰγύπτιος—Ἄνθος=Ἀντωνυμία.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Βυζαντινὸς Αὐτοκράτωρ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀρχοντοπούλας τῶν Λευκῶν Ὀρέων

206—210. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς τριψηφίου συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

τέμνω, κίσσα, Σόλων, ταρσός, Ἰατρός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρούδου Ὀνείρου

211. Διπλῆ Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν Νηρηΐδα· τὸ δὲ δεύτερον τῆς πρώτης, τὸ τρίτον τῆς δευτέρας, τὸ τέταρτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ἀρχαῖον θεόν:

1. Μυστήριον· 2, Ἀκρωτήριον· 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 4, Αὐτοκράτωρ ρωμαῖος· 5, Ἀρχαία βασιλόπαις· 6, Υἱὸς ἀρχαίου βασιλέως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γυμνασίου Μυτιλήνης

212. Μικτόν.

ου - υ - ε - λδρσ - λλ - * - τπσ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυανολεύκου Λαβάρου

213. Γρῖφος.

φα
Μάϊος ἢ φα νει φα V C
φα φα
φα

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀννίβα τοῦ Καρχηδονίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 10.

111. Ἀνησυχία (α, νῖ, σῖ, χῖ, α.) — 112. Ὀρφεὺς-Μορφεύς.—113. Αἴολος (ο) Λάϊος.

114.

Π
Δ Α Σ
Δ Ε Ρ Α Σ
Π Α Ρ Α Λ Ο Σ
Σ Α Λ Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ

115. ΑΜΣΤΕΛΟΔΑΜΟΝ (Μάλτα, Σάμος, Τολέδον, ἔτνος, λάμα, ὁμάς, Δαναός, Νότος.) — 116. Ἀραράτ. 117. Ὁ κύριος τοῦ ἀριθμοῦ 3 φαίνεται ἂν ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν ἀναποδογυρισθῇ. Τὸ κεφάλι του εἶνε εὐθὺς μετὰ τὸ καλάθι, τὸ δὲ χέρι του εἶνε ὁ κορμὸς τῆς δευτέρας ὑπαλλήλου τῆς ἱματοθήκης. — 118 — 122. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Κ, Ρ: *κόρδαξ, ἀκρίς, κάρυον, ὀκρίβας, ἔρκος.*—123. ΑΙΑΣΜΑΙΑ(Ἀ*Μ*ὴν[*Μ*άνη]—Ἰ*Α*νὸς [οἰνὰς] — Α*Ι*νος [Ἰανὸς] — Σ*Α*λος [ἅλσος]).—124. Θὰ βρέξῃς πόδια νὰ πιάσῃς ψάρια.—125. *Ἑλλήνων παῖδες, προγόνων δόξης ἐσφεῖ μέμνησθε* (ἐλ ἦν ὧν πεδ ἐς-πρὸ γονων-δοξ εἰς αισα-εἶμαι-μν' εἰς θε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὁηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Εὐχαριστῶ ὑποστηρίξαντάς με, ἰδιαιτέρως *Ὑπὲρ Πατρίδος.—Κυανόλευκον Λάβαρον*, ἐκ Δημητσάνης. *(Ζ'—108)*

Ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου οἱ ψηφίσαντες τὸ *Ζήτω ἡ Ἕνωσις*, σημασίαν αὐτοῦ ἐννοήσαντες.—*Ἀτρόμητος Λέων.* *(Ζ'—109)*

Ἀνταλλάσσομεν δελτάρια χρωματιστά. Προτιμῶμεν τοποθεσίας. — Thrasybule Paschalidés, Agousta, Macedoine. — Fantaisie=Jean Joannidès, Ecole Guiraud, Salonique. *(Ζ'—110)*

Ἀγαπητὸ *Φίλημα Σκιᾶς*, διατί δὲν γράφεις; Δὲν πιστεύω νὰ εἶσαι μελαγχολικὴ πάλιν γιὰ τὴ συνεφιά. Χίλια φιλιά. — *Ξανθὴ Μουσμέ.* *(Ζ'—111)*

Ἐπὶ τῷ Πάσχα αὐτῶν ὁλοψύχως ἀπευθύνω *Δικηγόρῳ Νεολαίας* καὶ *Συνδρομητῶν* ἀπείρους εἰλικρινεῖς εὐχάς. — *Κορδόναρος.* *(Ζ'—112)*

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Φαίδωνος)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ, Τιμᾶται δρ. ἢ φρ. 2
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Πρώτη, δρ. ἢ φρ. 3
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Δευτέρα, δρ. ἢ φρ. 3
[Αἱ δύο Σειραὶ ὁμοῦ δρ. ἢ φρ. 3,50 καὶ χρυσόδετοι δρ. ἢ φρ. 7.]
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, δρ. ἢ φρ. 3.
[Χρυσόδετος, δρ. ἢ φρ. 3,50]

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. — Στοὰ Πάππου.